

चर्च- प्रमुख एकता

खम्बाहरूमा एउटा महत्त्वपूर्ण विषय चर्च हो।

परमेश्वरको चर्च उहाँको राज्यलाई यस संसारमा ल्याउने माध्यम हो। चर्चहरू जताततै छन्। हामीमध्ये धेरैले चर्चहरूमा अगुवाको रूपमा सेवा गर्दछौं।

परमेश्वरको योजना र चर्चका केही मुख्य कुराहरूबाट चर्चलाई बुझ्नु जरूरी छ, जसले हामीलाई प्रभावकारी रूपमा परमेश्वरको चर्चको नेतृत्व गर्न र भण्डारे कार्य गर्न सक्षम हुन सहायता गर्दछ।

सायद चर्चका लागि सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण विषयहरूमध्ये एउटा एकता हो।

चर्चमा एकता ल्याउनमा हाम्रा अगुवाहरूको भूमिका हुन्छ।

हामी सबैले कुनै बेला एकता टुटेको अनुभव गरेका छौं। जुन बेला प्रभावकारी एकता हुन सकेको हुँदैन। अनि अनेकताले हानि पुर्याउन सक्छ।

यो एकता भन्ने कुरा धेरै महत्त्वपूर्ण हुन्छ, किनकि धेरै तरिकामा चर्चको एकताले नै ख्रीष्टियन धर्मलाई अरू सबै धर्महरू भन्दा फरक बनाउँछ। धेरै पटक ख्रीष्टियन धर्मलाई यसले लिएको नैतिक धारणाद्वारा चिनिन्छ। तर यदि तपाईंले संसारका अरू धेरै धर्महरूलाई हेर्नुभयो भने तिनीहरूमा प्रायः एकै प्रकारको नैतिक धारणाहरू भएको पाउनुहुनेछ।

तिनीहरू मानिसहरूले चोरी वा हत्या गर्नुपर्छ भनी विश्वास गर्दैनन्। तिनीहरू विवाहको संस्थामा विश्वास गर्छन्। यी सबै कुराहरू एकसाथ मिल्छन्।

ख्रीष्टियन धर्मलाई धेरै तरिकामा फरक बनाउने कुरा भनेको चर्च र यसको एकताको विचार हो। जहाँ तपाईं यी सबै विविध प्रकारका व्यक्तिहरू पाउनुहुन्छ।

संसारका धेरैवटा धर्महरू एउटै प्रकारको पहिचानद्वारा चिनिन्छन्। एक जातीय पहिचान, एक भाषिय पहिचान, आदि।

तर ख्रीष्टियन धर्ममा हामी संसारभरिका हाम्रो विविधताद्वारा बनेका छौं। सबै उमेरका पुरुष, महिलाहरू। हामीले धेरै प्रकारका उप-विश्वासहरू पनि थामेर राख्छौं। अनि जब यस्ता सबै विविधताहरू हुन्छन् तब कहिलेकहीं एकता कायम राख्नु धेरै गाह्रो हुन्छ।

अनि बाइबलले शिक्षा दिन्छ, कि अगुवाहरूको भूमिका चर्चलाई एकतामा राख्नु हो। अब हामीले यस कुरामाथि विचार गर्न अघि बाइबलले एकताको बारेमा के सिकाउँछ र दलबन्दी (पङ्क्तिबद्ध हुनेबारे) के सिकाउँछ सो बीचको भिन्नता छुट्ट्याउनुपर्छ।

अगुवाको रूपमा पङ्क्तिबद्ध हुने कुरा त्यस बेला हुन्छ जब तपाईंसँग एउटा दल र सेवकाइ हुन्छ साथै सबैजना दर्शन र रणनीतिमा अनि परिणामहरू साथै त्यो सेवकाइ गर्ने तरिकामा एकजुट हुन्छन्। पङ्क्तिबद्ध (सहमत) हुनु धेरै महत्त्वपूर्ण छ।

एकता नै पङ्क्तिबद्धता(सहमति)होइन।

एकता तब हुन्छ जब हामीसँग एउटै हृदय, एउटै विचार हुन्छ।

त्यसैले तपाईं र मेरो पङ्क्तिबद्धता नहुन सक्छ, त्यसैले हामी फरक-फरक वरदानहरूसहित विभिन्न सेवकाइहरूमा सेवा गर्न सक्छौं, तर हामीलाई अझै पनि एकतामा रहने आह्वान गरिएको छ। जहाँ हामीसँग ख्रीष्टमा एउटै हृदय, एउटै विचार र एउटै मन हुन्छ।

यस क्लासमा म तपाईंलाई एकतासम्बन्धी बाइबलीय विचार र मानिसहरूलाई एकतामा ल्याउने हाम्रा अगुवाहरूको भूमिकाबारे चर्चा गर्न चाहन्छु। त्यहाँ केही सिद्धान्तहरू हुन सक्छन् जुन पङ्क्तिबद्धतामा लागू गर्न सकिन्छ, तर वास्तवमा चर्चमा एकता ल्याउनका निम्ति अझ ठूलो सिद्धान्त आवश्यक पर्छ।

यो सिद्धान्त येशू आफैले दिनुभएको प्रार्थनाद्वारा सिकाइएको छ।

अनि यो एउटा यस्तो प्रार्थना थियो जसको उत्तर पाउन उहाँले हामीलाई हेर्नुहुन्छ। त्यो प्रार्थना हामी यूहन्ना 17:20 पदबाट सुरु भएको पाउँछौं। यहाँ येशूले दिनुभएको प्रार्थनाको भाग यस्तो छ।

उहाँले पितासँग बोल्दै र चेलाहरूलाई संकेत गर्दै भन्नुभयो, "म यिनीहरूका लागि मात्र प्रार्थना गर्दिनँ।" "तर यिनीहरूका सन्देशद्वारा ममाथि विश्वास गर्नेहरूका निम्ति पनि प्रार्थना गर्छु।" उहाँ दुई समूहको बारेमा कुरा गर्दैहुनुहुन्छ, बाहिर जान लागेका चेलाहरू, तर त्यसपछि सबै मानिसहरू जो तिनीहरूका सेवकाइको कारण ख्रीष्टियन बन्छन्। पद 21, "तिनीहरू सबै एक होऊन्।" सबै जना एकजुट हुन सक्न्। "हे पिता, जसरी तपाईं ममा हुनुहुन्छ र म तपाईंमा, त्यसरी तिनीहरू पनि हामीमा होऊन् र तपाईंले मलाई पठाउनुभयो भनी संसारले विश्वास गरोस्।"

यो एउटा उच्च वर्णनात्मक कुरा हो, कि त्रिएकत्वमा पुत्र र पिता र आत्मा बीच जुन एकता छ, त्यो हाम्रो लागि पनि उपलब्ध छ र चर्चमा यो एकता स्पष्ट देखिनुपर्छ।

हामीमध्ये धेरैले चर्चहरूलाई हेरेर यसो भन्छौं, "म त्यस्तो प्रकारको एकता देखिदैनँ।"

तर त्यो एकता वास्तविकता बन्नका लागि त्यो एकता ल्याउनमा हाम्रो भूमिका पूरा गर्न चर्चलाई तपाईं र म जस्ता अगुवाहरू चाहिन्छ। त्यसको परिणाम स्वरूप संसारले विश्वास गर्नेछ। चर्च अरु सबै प्रकारका धार्मिक समूहहरूभन्दा यति फरक हुनेछ कि यसले मानिसहरूलाई सुसमाचारतिर आकर्षित गर्नेछ। त्यसपछि पद 22 मा, येशूले आफ्नो प्रार्थनाद्वारा हाम्रो भूमिका के हो र यो एकता कसरी हुन्छ भन्ने कुरा बताउनुहुन्छ। "जुन महिमा तपाईंले मलाई दिनुभएको छ, मैले तिनीहरूलाई दिएको छु, ताकि हामी एक भएझैं तिनीहरू पनि एक होऊन्। अनि तपाईंले मलाई पठाउनुभएको हो अनि मलाई प्रेम गर्नुभएजस्तो तपाईंले तिनीहरूलाई प्रेम गर्नुभयो भनी संसारले जानोस्।"

एकता भनेको के हो भनेर वर्णन गर्न उहाँले केही साँच्चै महत्त्वपूर्ण भाषा(शब्द) प्रयोग गर्नुहुन्छ। उहाँ भन्नुहुन्छ, "मैले तिनीहरूलाई त्यो महिमा दिएको छु जुन तपाईंले मलाई दिनुभयो।"

परमेश्वरले एकतालाई साँच्चै कुनै पवित्र थोकको रूपमा परिभाषित गर्नुभएको छ।

यो हामीलाई दिइएको एउटा महिमा, उहाँको शक्ति, उहाँको उपस्थिति हो।

येशूले जुन प्रार्थना गरिरहनुभएको छ र हाम्रो निम्ति महत्त्वपूर्ण कुराचाहिँ एकता के होइन भनी बुझ्नु हो। एकता भनेको एकरूपता होइन।

यो हामी सबैले एउटै तरिकाले हेर्ने ठाउँ होइन। उहाँ वास्तवमा हामी सबैले एउटै तरिकाले हेरोँ भन्ने चाहनुहुन्न।

एकतालाई सर्वसम्मति पनि मान्न सकिँदैन, जहाँ हामी सबैले एकै तरिकाले सोच्दछौं। उहाँ हामी सबैमा एकै प्रकारको विचार होस् भन्ने चाहनुहुन्न।

यसमा उहाँले यो पनि भन्नुहुन्छ कि एकता तपाईंले बनाउनुहुने कुरा होइन। "तपाईंले मलाई दिनुभएको महिमा मैले तिनीहरूलाई दिएको छु।" एकता परमेश्वरले दिनुभएको हो। अब त्यस एकतालाई फलदायी बनाउन अगुवाहरूको भूमिका छ, तर एकता तपाईंले सिर्जना गर्नुहुन्न, किनकि जब तपाईं एकता सिर्जना गर्ने कोसिस गर्नुहुन्छ, तब तपाईंले वास्तवमा परमेश्वरको राज्य एकता उत्पन्न गरिरहनुभएको हुँदैन। तपाईंले वास्तवमा सहिष्णुता(सहनशीलता) उत्पन्न गरिरहनुभएको हुन्छ।

तपाईं यो संसारले, समाजले एकतालाई सहिष्णुता भनेर परिभाषित गरेको पाउनुहुन्छ।

सहिष्णुता वा सहनशीलता एउटा यस्तो दृष्टिकोण हो जसले भन्छ, "म तिमीलाई सहनेछु र तिमीले मलाई सहनुपर्छ।" त्यसरी हामी हाम्रा भिन्नताहरूलाई सम्मान गर्न सक्छौं। हामी साँच्चै एकताबद्ध भएका हुँदैनौं, हामीले सहिष्णुताको कुनै मध्यम आधार मात्र खोजिरहेका हुन्छौं। सहिष्णुतामा समस्या हुन्छ।

यसको सधैं एउटा पराकाष्ठा हुन्छ। केही गलत नहुन्जेल म तिमीलाई सहनेछु, तिमीले मलाई सहनु पर्छ। यदि तपाईंले नाटकीय रूपमा आफ्नो घर परिवर्तन गर्नुभयो र अब तपाईंको छेउमा रहेको मेरो घरले आफ्नो केही महत्त्व(मूल्य) गुमायो भने, म तपाईंलाई सहन छोड्न सक्छु। यदि तपाईंले आफ्नो विश्वासको गलत प्रयोगद्वारा मेरा छोराछोरीलाई प्रभाव पार्नुहुन्छ भने म तपाईंलाई सहन गर्न छोड्न सक्छु।

चर्चमा हामीले एकतालाई सहिष्णुताद्वारा परिभाषित नगर्न निश्चित हुनुपर्छ।

येशूले हामीलाई एकअर्कासित सहन गर्नुपर्छ भन्नुहुन्छ। येशूले यसरी प्रार्थना गर्नुभएन, "हे परमेश्वर, के तिनीहरू एकसाथ मिलेर रहन सक्छन्?" उहाँ भन्नुहुन्छ, "होइन, यहाँ धेरै पवित्र कुरा हुँदैछ, यहाँ धेरै ईश्वरीय कुरा हुँदैछ। तपाईंले मलाई दिनुभएको महिमा मैले तिनीहरूलाई दिएको छु।" अब हामी अगुवाहरूले यो बुझ्नुपर्छ कि चर्चका हाम्रा धेरै मानिसहरूले एकतासम्बन्धी आत्मिक सिद्धान्त जान्दैनन्। तिनीहरू चर्चमा आउँछन्, परमेश्वरको आराधना गर्छन्, तिनीहरूले आफ्नो जीवन जिउने कोसिस गरिरहेका हुन्छन्, तिनीहरूले परमेश्वरलाई आदर गर्न खोजिरहेका हुन्छन्, तिनीहरू आफ्ना छोराछोरीलाई हुर्काउने कोसिस गरिरहेका हुन्छन्, तर तिनीहरूले आफ्नो मनमा, "हामी साँच्चै एकबद्ध हुनुपर्छ" भनेर सोचिरहेका हुँदैनन्।

त्यसकारण चर्चका अगुवाहरू भएकाले हामीले तिनीहरूलाई यस एकतामा ल्याउनु जरूरी हुन्छ।

त्यो हाम्रो भूमिका हो। येशूको प्रार्थना पनि त्यही हो। तिनीहरूलाई एकतामा ल्याइयोस् भन्ने नै उहाँको प्रार्थना हो।

तर यो एकतामा ल्याउनुको अर्थ के हो? पावलले एफिसी 4:3 मा यसरी लेखेका, "आत्माको एकता कायम राख्न हरसम्भव प्रयत्न गर।"

तिनी भन्छन्, "मित्र हो, यो साँच्चै महत्त्वपूर्ण छ। यसको साँच्चै महत्त्व छ। तिमीहरू चर्चका कार्यक्रमहरू गर्न र आफ्नो सेवकाइ गर्न र तिमीहरूको दलको नेतृत्व गर्न जति सक्दो कोसिस गर्दछौं, त्यसरी नै आत्मामा एकता होस्, केही पवित्रता, केही ईश्वरीय कुरा होस् भनेर पनि सक्दो सबै कोसिस गर, तिमीहरूले तिनीहरूलाई यस प्रकारको एकतामा ल्याउनुपर्छ।"

तपाईं देख्नुहुन्छ, कि येशूको प्रार्थनाले हामीलाई एकता एकरूपता होइन भनी सिकाउँछ, यो उत्पन्न गर्न सकिँदैन, यो भनेको हामी एकै प्रकारको देखिनु वा हामीले एकै प्रकारले सोच्नु होइन। एकता सम्बन्धको कुरा हो। प्राचीन संसारमा मानिसहरू बीच धेरै एकतामा थियो, तर जब येशूले एकता भनेको सम्बन्ध कुरा हो भनी बताउन थाल्नुभयो तब त्यो विचार तिनीहरूका लागि एउटा नयाँ कुरा थियो। अनि यो सम्बन्धमा आधारित एकता अदनको बगैँचासम्म पुग्यो। परमेश्वर, आदम र हव्वा- सम्बन्धमा उनीहरू माझ एकता थियो। तिनीहरू उपस्थित थिए। तिनीहरू आशिष् थिए।

त्यसपछि पापले प्रवेश गर्‍यो र आदम अनि हव्वा उपस्थित र आशिष् हुने एकताको स्थानबाट अलग्गिए र हटाइएपछि लुक्न र दोष लाउन थाले। अनि त्यो सम्बन्ध टुट्यो। अब त्यहाँ एकता रहेन।

अब येशू आउनुहुन्छ र उहाँको कामद्वारा एकता पुनर्स्थापित गर्न सकिन्छ, तर चर्चले यस प्रकारको ईश्वरीय एकता झल्काउनुपर्छ जहाँ हामी एकअर्कासित उपस्थित हुन्छौं र आशिष् बन्छौं। हामी लुक्ने र दोषा लाउने गर्दैनौं। येशूले यसको नमुना देखाउनुभयो। उहाँ पृथ्वीमा आउनुभयो, परमेश्वरका पुत्र, उपस्थित र आशिष् बन्नुभयो। यसरी एकता हुन सक्छ। चर्च अगुवाहरूको रूपमा हाम्रो नेतृत्वको कतिसम्म उपस्थित र आशिष्

बनेको छ, वा त्यसो नभएर हाम्रा अगुवाहरूले सहने मात्र गरेका छन् कि? धेरै पटक हामी मानिसहरूलाई सहने गर्दछौं, यो मानिसहरूसित देखावटी व्यवहार गर्दै हामी एकजुट छौं भनी देखाउने एउटा तरिका मात्र हो, तर येशू भन्नुहुन्छ, "होइन, मेरो एकता धेरै गहिरो छ। यो धेरै पवित्र छ।" मानिसहरूलाई यस प्रकारको एकतामा ल्याउन हरसम्भव कोसिस गर्नुहोस्, जहाँ सम्बन्धमा एकता हुन्छ र तपाईं उपस्थित र आशिष् बन्नुहुन्छ। अनि त्यसको जगचाहिं खीष्टले गर्नुभएको काम हो। येशूले आफ्ना राजाबाट क्षमा पाउने एक जना नोकरको दृष्टान्त भन्नुभयो, जुन नोकरले बाहिर गएर आफ्नो ऋणीलाई क्षमा गर्न इन्कार गर्‍यो। अनि येशूले हाम्रो लागि एकताको त्यो सुरुवात हामीले प्राप्त गरेको दयालाई स्वीकार गर्नु हो भनी बुझाउन त्यो दृष्टान्त भन्नुभयो। जब हामीले त्यो दया पाउँछौं, तब हामी सहने मात्र नगरेर त्यो दया दिन पनि सक्छौं, निश्चित रूपमा आफैलाई हटाउँदैनौं र दोष लाउँदैनौं, तर उपस्थित हुन्छौं र आशिष् दिन्छौं।

यो दृष्टान्तको अन्त्यमा मती 18:32 मा उल्लेख गरिएको छ। यहाँ दृष्टान्त यसरी समाप्त भएको छ- "तँले मसँग बिन्ती गरिस् र मैले तँलाई तेरो ऋण माफी गरिदिँँ।" यो कुरा त्यस राजाले त्यो नोकरलाई भनेको हो।

"मैले तँमाथि दया गरेझैं तँले पनि तेरो सङ्गी-नोकरमाथि दया गर्नुपर्नेथिएन र?"

उहाँका चेलाहरूले मानिसहरूलाई एकतामा ल्याउनुको अर्थ के हो भनेर जान्नु भनी येशूले यो दृष्टान्त भन्नुभयो।

हाम्रा मानिसहरूलाई आत्मिक र पवित्र एकता कतिको महत्त्वपूर्ण छ भनेर सिकाउने काम अगुवाहरूको हो। सहिष्णुता(सहनशीलता) र एकताको भिन्नता बताउने काम पनि अगुवाहरूको हो। मानिसहरूले जुन दया प्राप्त गरेका छन् त्यो तिनीहरूलाई बुझाउने र तिनीहरूलाई पनि अरुलाई दया गर्न सक्ने, उपस्थित हुने र आशिष् दिन सक्ने बनाउने काम अगुवाहरूको हो, यसरी सबै माझ मेलमिलाप हुन सक्छ र सबैमा साँचो एकता हुन सक्छ।

यूहन्ना 17 अध्यायमा येशूको प्रार्थनामा उहाँले यसो भन्नुभएको जस्तो लाग्छ, "सुन, म चाहन्छु, तिमीहरू मानिसहरूलाई एकतामा ल्याओ। तिनीहरूलाई भित्र ल्याओ, तर म तिमीहरूले यस प्रकारको अनुग्रह र यस प्रकारको दयासहित नेतृत्व गर भन्ने चाहन्छु, किनकि तिमीहरूले नेतृत्वमा त्यो कुरा गुमायौं भने तिमीहरू नोकरजस्तै बन्दछौं। तिमीहरूले प्रभुबाट दया र अनुग्रह प्राप्त गरेका छौं, तर तिमीहरूले अरुलाई अगुवाइ गर्दा तिमीहरू उनीहरूलाई त्यस प्रकारको दया र अनुग्रह देखाउँदैनौं। तिमीहरू सहन्छौं मात्र, कहिलेकहीं तिमीहरू दोष लाउँछौं।

यसले गर्दा तिमीहरू आफ्नो आत्मामा कृतज्ञताको भावना गुमाउन थाल्छौं।"

तपाईं आफ्नो जीवनमा परमेश्वरको भलाइको गवाहीको बारेमा कुरा गर्ने ठाउँबाट आफ्नो सेवकाइको फलदायितालाई हेर्दै भन्नुहुन्छ, "अहो, मैले यो गरेँ।"

हामीले यूहन्ना 17 अध्यायको येशूको प्रार्थनालाई बुझ्नु अति नै महत्त्वपूर्ण छ।

एकताले नै चर्चलाई पृथ्वीको अरु धार्मिक संस्थाहरूबाट फरक बनाउँदछ।

एकतालाई पवित्र रूपमा परिभाषित गरिएको छ, तर एकतालाई बढाएर अगि लैजानुपर्छ।

एक पटक पत्रुस येशूकहाँ आए र उहाँलाई सोधे, "सुन्नुहोस्, मेरो विरुद्धमा पाप गर्ने भाइ वा बहिनीलाई मैले कति पटकसम्म क्षमा गर्नुपर्छ? यस्तो कति पटकसम्म गर्नुपर्छ?" उहाँले यो व्यक्तिगत कुरा हो भनी स्पष्ट बताउनुहुन्छ। यो वास्तविक चोट हो। यो भाइ वा बहिनी हो। यसले मलाई चोट पार्छ। यसले मलाई असर

पाछै। के मैले त्यो सात पटकसम्म गर्नुपर्छ? पत्रुसले पूर्ण, तर एउटा सीमित संख्याको बारेमा कुरा गरिरहेका छन्।

येशूले पत्रुसलाई जवाफ दिंदै भन्नुहुन्छ, "सात पटक होइन, तर सत्तरी गुणा सात पटक।"

येशूले यो मुख्य कुरा हो भनी त्यसरी पत्रुसलाई नाटकीय रूपमा जोड् दिनु किन महत्त्वपूर्ण छ?

यूहन्ना 17 अध्यायमा एकता किन येशूको मुख्य प्रार्थनाको विषय हो? उहाँले चर्चका सबै कुराहरूका लागि प्रार्थना गर्न सक्नुहुनेथ्यो, उहाँले हाम्रा सबै कुराका लागि प्रार्थना गर्न सक्नुहुनेथ्यो, तर उहाँले एकताका लागि प्रार्थना गर्नुभयो। यो किन स्पष्ट देखिन्छ? किन हाम्रो अगुवापनको भूमिका छ, उनीहरूलाई एकतामा ल्याउन सकिन्छ कि? हाम्रो अगुवापनको भूमिका एकताद्वारा किन धेरै प्रकारले परिभाषित गरिएको छ?

किनकि जब सम्बन्ध विच्छेद हुन्छ, जब टुटेको अवस्था हुन्छ, तब दुवै पक्षलाई चंगाइ चाहिन्छ।

पत्रुसलाई चंगाइको आवश्यकता थियो, किनकि तिनलाई भाइ वा बहिनीले चोट पुर्याएको थियो।

दाजुभाइ र दिदी-बहिनी निको हुनु आवश्यक थियो, किनकि तिनीहरूलाई चोट लागेका थियो। त्यसैले निस्सन्देह तिनीहरूभित्र चोट थियो।

एकता संसारका लागि एक उदेकको साक्षी हो, किनकि यसले कहिले एकजुट नहुने मानिसहरूको समूहलाई एकता देखाउने भएकोले नै यो अचम्मको हुन्छ।

तिनीहरू धेरै प्रकारले भिन्न छन्। तिनीहरू संसारभरि छरिएका छन्। तिनीहरूसँग फरक विचारहरू, फरक उमेरहरू, विभिन्न पुस्ताहरू, केही फरक धर्मशास्त्रीय शिक्षाहरू पनि छन् र तिनीहरू यहाँ छन्, जो क्षमाशील र प्रेमिलो र परस्परमा एकजुट छन्।

संसारले यसलाई हेर्छ र भन्छ, "यति धेरै विभाजित संसारमा यो कसरी हुन सक्छ?"

यति धेरै विभाजित देशहरूमा?

यति धेरै विभाजित समुदायहरूमा? यति धेरै विभाजित परिवारहरूमा?

लुक्ने र दोष लगाउने, घृणित, विभाजित, भ्रमित संसारभन्दा विपरीत, चर्च खडा छ जुन उपस्थित छ र आशिष् दिन्छ।

किनकि चर्चमा यस्ता अगुवाहरू हुन्छन् जसले सबैलाई एकतामा ल्याउने कार्यलाई प्रमुख जिम्मेवारी र प्राथमिकताको रूपमा राख्छन्।

त्यसैले तपाईंको जीवन र तपाईंको अगुवापनको आफै मूल्याङ्कन गर्नुहोस्।

म जान्दछु, तपाईंहरू सबै व्यस्त हुनुहुन्छ। तपाईंहरू कामहरू गर्दैहुनुहुन्छ। तपाईंहरू परमेश्वरको सेवा गर्दैहुनुहुन्छ।

तपाईंको सेवकाइको कति भाग एकता कसरी ल्याउने भन्ने उद्देश्यले बनाइएको छ? पङ्क्तिबद्धता हुनैपर्छ भन्ने होइन, तर एकता हुनैपर्छ।

यूहन्ना 17 अध्याय अध्ययन गर्नुहोस्। पवित्र आत्माले तपाईंलाई अझ ठूलो समझ र ज्ञान देऊन् र तपाईं येशूको प्रार्थनाको जवाफ दिने व्यक्ति बन्नुहोस्।

उहाँको प्रार्थना सुन्ने र "म अरूलाई एकतामा ल्याउने अगुवा हुनेछु" भन्ने स्थान लिने व्यक्ति बन्नुहोस्।"

यो सजिलो छैन।

यो चाँडै हुँदैन।

तर यो ईश्वरीय कुरा हो।

अनि यदि हामीले आफ्नो अगुवापनको भूमिकालाई एकता ल्याउने व्यक्तिको रूपमा हेरौं भने परमेश्वरको महिमाले हामीलाई त्यो काम गर्न सहायता गर्नुहुनेछ।